

Vấn vương đến chết

(truyenngan.com.vn) Một khi đã yêu, thì xin anh. Khi yêu đừng quay đầu lại...!

“Phụ nữ mạnh mẽ, đàn ông say mê”. Đó là phương châm sống của Nhiên, một phụ nữ mạnh mẽ và có chiều sâu. Với Nhiên, tình yêu không phải là thứ quan trọng, phần nào đó thì tình yêu chỉ là một điều thú vị mà thôi. Nhiên khinh bỉ những tên sở Khanh, những tình yêu toan tính và vụ lợi, Nhiên đánh giá thấp những người phụ nữ điên đảo vì tình, và hiển nhiên Nhiên không tin vào tình yêu, và cả đàn ông.

Nhiên khá lạnh và dửng dưng với những chuyện không liên quan đến mình, do đó Nhiên thường là đối tượng mà mọi người tìm đến khi cần xin ý kiến, giải quyết tâm sự. Vì Nhiên có óc phán đoán khách quan, đa chiều đa diện và trên hết Nhiên rất biết lắng nghe, điều này tạo sự an tâm cho người đối diện. Trong cuộc sống của Nhiên không tồn tại hai chữ “bạn thân”, mà chỉ có bạn tốt và xấu. Nhiên có một cô bạn tốt, hai người chơi rất hợp ý nhau, đó là Lam.

Lam và Nhiên tuy hiểu nhau nhưng tính tình thì hoàn toàn trái ngược nhau. Cái tên Lam đã dự báo rằng đây là một cô nàng dịu dàng, đơn giản, và sự thật là thế. Lam nhí nhảnh, đáng yêu và rất dễ để hiểu. Còn Nhiên, cái tên cứ nghĩ là hồn nhiên nhưng sự thật lại ngược lại. Nhiên sâu sắc, tinh đời, trầm lắng và trên hết nhiên vô cùng nhạy cảm. Đôi khi những thứ đối lập nhau mà lại đi cùng nhau, kết quả là làm nổi bật cho nhau.

Trong khi Lam được bao chàng trai vây quanh, cửa cẩm, còn Nhiên vẫn đi về lẻ bóng. Không phải do Nhiên xấu hơn Lam, mà do Lam dễ gần và có phần nào đó không lạnh lùng như Nhiên. Tuýp phụ nữ như Nhiên thường làm các chàng trai e dè, Nhiên giỏi giang, mạnh mẽ, bí ẩn và Nhiên rất dễ phát hiện ra suy nghĩ đối phương. Điều này làm các anh chàng không đủ tự tin trước Nhiên, hoặc đó là sự e ngại, trong mắt họ Nhiên là một phụ nữ độc lập, hoàn toàn không cho họ cơ hội nào thể hiện.

Đôi khi Nhiên cũng tự đặt câu hỏi “Mình ghê gớm đến thế sao?”. Không phải, chẳng hiểu sao chỉ cần nhìn thái độ và hành động người đối diện, Nhiên

có thể hiểu họ muốn gì. Nhiên ghét những anh chàng sến, những anh chàng nói nhiều và cách cửa gái phổ thông cũng như phổ biến của họ. Cái Nhiên muốn là một anh chàng mạnh mẽ, đủ bao dung và đủ sâu để hiểu Nhiên, hiểu đúng suy nghĩ phức tạp của Nhiên. Đó là một anh chàng của hành động, lãng mạn đúng lúc và luôn tỏa sáng. Điều này chỉ có trong mơ, hoặc giả trên phim, Nhiên cười tự giễu mình!

Nhiên học kinh tế, một ngành đòi hỏi người ta phải có cái đầu lạnh và một trái tim nóng. Từ đó, lợi thế thương trường cũng như thái độ làm việc chuyên nghiệp của Nhiên nhận được sự tán dương của mọi người. Lúc nào người ta cũng khen Nhiên là phụ nữ giỏi giang mà còn đẹp, khen Nhiên còn trẻ mà có tài. Nhưng làm sao Nhiên biết, phụ nữ càng giỏi thì đàn ông càng e dè họ, hiển nhiên là không anh chàng nào dám tỏ tình cùng Nhiên. Nhiên thường giam mình trong phòng làm việc đến tan tầm, khuya muộn mới thu dọn ra về. Hoặc lang thang trên phố một mình, mua sắm một mình và hiển nhiên là cà phê cũng một mình.

Tít, tít. Chuông báo tin nhắn rung lên.

“Tao có người yêu mày ạ”. Là Lam nhắn.

“Chúc mừng. Thoát kiếp long bong rồi nhá”. Nhiên đáp, miệng khẽ cười, cô bạn đào hoa cuối cùng cũng tìm được người hợp nhãn rồi sao.

“Sắp tới sẽ ra mắt mày”. Lam trả lời.

“Uhm. Mau nhé, cưới luôn đi, thèm ăn thèm uống quá rồi”. Nhiên chọc.

“Con quỷ. Chờ đó đi, cưới tao thì mày làm phù dâu, tao làm mai cho”. Lam chọc lại. Lam biết tiêu chuẩn của Nhiên chứ, đôi khi khuyên mãi Nhiên mà Nhiên chỉ để ngoài tai.

Người yêu Lam là một bác sĩ, gia thế hiển hách và bề ngoài điển trai. Người này hài hước và rất hiểu Lam, hỏi sao cô nàng không đổ cho được. Sau lời chúc mừng, bỗng Nhiên thấy tủi thân lạ. Không phải ghen tị, nhưng Nhiên giỏi hơn Lam, tài năng hơn Lam và có phần sâu và sắc hơn Lam, nhưng sao tình duyên Nhiên lận đận đến lạ. Đã đôi lần người Nhiên yêu không yêu Nhiên, đã đôi lần Nhiên đến sau người ta, những lúc ấy chỉ có thể im lặng và

làm việc nhiều hơn.

Ngày cưới Lam, trước đó Lam một hai bắt Nhiên phải làm phù dâu, phải dọn cho lộng lẫy. Chiều lòng cô bạn, lần đầu tiên Nhiên ra tiệm để trang điểm sao cho vừa ý cô bạn mình. Chọn cho mình cái váy ôm màu trắng đính đá, dài đến nửa đùi, mang đôi giày cao lêu khêu. Nhiên vốn đã cao mà nay mang thêm vào thì càng cao hơn, tôn lên dáng đẹp Xuất hiện ở tiệc cưới Lam, Nhiên nổi bật và thu hút ánh mắt của mọi người.

“Woa, đúng là còn đẹp hơn tao suy nghĩ”. Lam cười khúc khích.

“Tại mày ép tao đó. Trông thật dị hợm và khó di chuyển quá”. Nhiên nói mà như mếu.

“Đẹp mà. Nào nào, đến đây vợ chồng tao giới thiệu này”. Nói rồi Lam kéo Nhiên đi, mặc kệ đối phương có đồng ý hay không.

Trước mặt Nhiên, một chàng trai lịch lãm, ánh mắt xéch trông rất đặc biệt, đó là phụ rể, là bạn thân của chú rể. Ấn tượng, đó là cảm giác đầu tiên anh ta cảm thấy được, anh ta là Quân, một bác sĩ và là bạn tốt của chồng Lam.

“Chào em”. Anh ta đưa tay ra và nói.

“Chào anh”. Nhiên mỉm cười, nụ cười chuyên nghiệp và thái độ quen thuộc khi đang tiếp khách hàng.

Sau màn giới thiệu của vợ chồng Lam, hai người để cho Nhiên và Quân không gian riêng tư.

“Xem ra hai chúng ta sẽ phải để thế này đến hết bữa tiệc”. Nhiên mở lời trước.

“Cũng rất thú vị mà”. Quân mỉm cười, nụ cười như tỏa nắng.

“Xem ra anh chưa biết mục đích của họ?”. Nhiên hỏi.

“Biết, họ muốn làm mai cho chúng ta”. Quân đáp.

“Anh không phản đối?”. Nhiên hỏi, tuy nhiên thái độ vẫn bình thản.

“Không”. Quân cũng đáp bình thản, anh rất thú vị với thái độ bình thản khó tin ở Nhiên.

Trước khi đến đây, vợ chồng Lam đã nói rất nhiều về Nhiên, nhưng bây giờ tiếp xúc Quân lại thấy còn rất thú vị hơn cả lời vợ chồng Lam kể. Ngay từ cách bắt tay đã thấy Nhiên làm việc rất chuyên nghiệp, thái độ này làm người ta khó đoán trong lòng cô nghĩ gì. Phụ nữ thế này, là lần đầu Quân thấy. Suốt cả bữa tiệc, hai người cũng chỉ trò chuyện thêm vài câu, còn lại là cùng vợ chồng Lam đi tiếp khách.

Sau ngày hôm ấy, Nhiên cứ nghĩ mọi chuyện đã êm xuôi, Quân sẽ không nhớ Nhiên đâu. Nhưng không. Tít, tít. Chuông tin nhắn vang lên.

“Cà phê nhé!”. Từ một số lạ.

“Ai thế?”. Nhiên nhắn lại.

“Là Quân. Chắc em không quên anh”.

“Anh cũng không quên em đó thôi”. Nhiên đáp. Anh chàng này rất thú vị.

“5 giờ ở Lạc Lối”. Quân đáp lại.

5 giờ.

Nhiên đến Lạc Lối, Nhiên không bao giờ đến trễ và bắt mọi người chờ đợi. Ngồi xuống đối diện Quân, hôm nay quần jean xanh sẫm, áo thun bình thường, kết hợp cùng giày thể thao năng động, trông rất ấn tượng. Nhiên mặc bộ váy công sở do mới ra khỏi công ty, nhìn như một phụ nữ thành đạt.

“Em có tin vào tình yêu sét đánh?”. Quân nhấp môi ly cà phê rồi hỏi.

“Không, rất phù du”. Nhiên thản nhiên.

“Nếu anh nói chúng ta sẽ như thế”. Quân nói như đinh ninh.

“Có lẽ anh sai rồi. Em chưa từng nghĩ thế”. Nhiên đáp.

“Thử một lần đi”. Quân nói.

“Có lợi ích gì?”. Nhiên khẽ nhún mày.

“Rồi em sẽ biết, vậy nhé”. Quân mỉm cười, một nụ cười bí ẩn.

Vậy là Nhiên với Quân bước vào quá trình “yêu thử”, khi mà cả hai chỉ trò chuyện vài lần và chẳng biết gì về nhau. Quân không chủ động, nhưng rất quan tâm. Quân không vồn vã, nhưng rất sâu sắc. Quân không bao giờ làm chuyện ngu ngốc, với Quân chỉ những việc chắc thắng mới làm. Nhiên nhớ có lần Quân từng nói “Anh sẽ không xuất hiện khi em cần anh. Mà anh sẽ xuất hiện khi em cô đơn nhất”. Quân cũng bí ẩn như Nhiên, và Nhiên dường như thấy chính bản thân mình ở nơi đó.

Quân điển trai, Quân tài giỏi, Quân chu đáo, và có rất nhiều cô gái để ý Quân. Ai bảo Nhiên không biết, Nhiên biết nhiều nữa là khác, một phần là do vợ chồng Lam kể. Tuy nhiên, Nhiên vẫn bình thản, tỏ ra không có việc gì, vì với Nhiên, ghen là một khái niệm xa lạ. Đêm đến, Nhiên thường nhốt mình trong bốn bức tường nhỏ bé, gặm nhấm nỗi cô đơn của mình, không hiểu sao sự xuất hiện của Quân làm Nhiên thấy không còn trống vắng nữa. Rồi một ngày bất chợt, Nhiên chủ động tìm Quân để giải tỏa. Cả hai không bao giờ thể hiện thái quá, tất cả có chuẩn mực của nó, chỉ ánh mắt nhìn nhau cũng đủ hiểu đối phương muốn gì, đó là cách Nhiên và Quân yêu nhau.

Hai năm sau...

“Khi nào cưới?”. Lam giờ đây tay ẵm một đứa con, miệng thì hỏi Nhiên.

“Khi tới lúc cưới”. Nhiên đùa. Thật sự Nhiên chưa khi nào nghĩ sẽ cưới Quân.

“Hai năm rồi mà mày còn không bỏ cái suy nghĩ không chồng mà có con đó chứ?”. Lam trố mắt sau lời đáp của cô bạn.

“Ừ. Có lẽ còn đó”. Nhiên ngẫm vài giây rồi đáp. Nhiên đã từng nghĩ, nếu đến ba mươi rồi mà còn không chồng, thế nào cũng kiếm một đứa con nuôi hoặc đi thụ tinh. Ngoài cửa, Quân nghe hết.

Quân gogi đầu lên đùi Nhiên, ánh mắt nhìn lên trần nhà với chùm đèn lấp lánh.

“Cười nhau em nhé!”. Quân nói nghe như vu vơ nhưng thật ra đang quan sát thái độ Nhiên.

“Vì sao?”. Nhiên tỏ ra không bất ngờ.

“Vì chúng ta cần nhau để hoàn thiện cho nhau”. Quân đáp.

“Nếu không thể hoàn thiện thì sao?”. Nhiên hỏi.

“Thì khi đó tính sau”. Quân đáp.

Ngày ra mắt gia đình hai bên diễn ra êm đẹp, mọi việc cứ tưởng như sẽ đi đến kết thúc mỹ mãn. Thì sóng gió ập đến.

Sau một tuần đi công tác, Quân thay đổi hẳn. Anh trầm tư, thường suy nghĩ vu vơ, và không còn quan tâm đến Nhiên. Ai bảo Nhiên không biết chứ, không biết từ khi nào nhất cử nhất động của Quân đều gây chú ý cho Nhiên. Với độ sâu sắc của mình, Nhiên thừa biết có gì đó không ổn trong Quân.

“Chúng ta thẳng thắn nhé?”. Nhiên hỏi Quân khi anh đang đọc báo bằng ánh mắt lơ đãng.

“Sao vậy?”. Quân chợt giật mình.

“Anh có chuyện”. Nhiên nói như khẳng định.

“Có lẽ không giấu được em. Anh không ngờ rằng em lại thẳng thắn đến thế”. Quan gấp tờ báo rồi ngồi lại ngay ngắn, ánh mắt nghiêm túc xen lẫn lo âu.

“Vậy anh nói ra đi”. Nhiên nói.

“Anh có con, một đứa con mà anh mới biết gần đây”. Quân nói, vẻ mặt tràn đầy khó xử.

“Đứa trẻ bao nhiêu tuổi?”. Nhiên hỏi lại, cảm giác như bầu trời đang kéo mây và đen kịt lại.

“Một tuổi tròn”. Quân bắn khoả.

“Tức là khi chúng ta bên nhau, anh đã làm chuyện sai trái”. Nhiên đáp. Khuôn mặt bình tĩnh nhưng trong lòng đau như dao cắt.

“Đó là một sai lầm của anh”. Quân gục đầu xuống tay, không nói gì nữa.

Nhiên như sụp đổ, Nhiên chưa từng nghĩ Quân sẽ phản bội cô. Nhiên chưa từng nghĩ mình sẽ yêu Quân đến chết đi sống lại, nhưng sao bây giờ chỉ thấy rụng rời. Đau đớn hơn, khi chính Quân biết Nhiên là loại người nào, nhưng Quân vẫn làm thế. Điều này thật đau đớn!

“Chúc anh...hạnh phúc”. Nhiên nói rồi đứng lên bỏ đi ngay. Vừa về đến nhà là nằm xuống giường khóc nức nở.

Nhiên cắt điện thoại, không liên lạc với ai, cứ giam mình trong phòng ba ngày liền. Ba ngày, không khóc thì xem phim, không ăn thì lại ngủ, không ngủ lại uống rượu, thì ra cảm giác bị phản bội là như thế này. Đến ngày thứ tư, tiếng gõ cửa bên ngoài làm Nhiên không thể ngủ được, mơ màng xộc xệch ra mở cửa. Là Quân. Quân vẻ mặt hết sức lo lắng. Nhiên không nói gì, chỉ để cửa mở thế rồi bước vào, bộ dạng thảm hại đến thê lương.

“Em tự hành hạ mình sao?”. Quân hỏi, vẻ mặt hết sức lo lắng.

“Chỉ đang cố thông suốt”. Nhiên tỏ thái độ lạnh lùng.

“Sao em không trách anh?”. Quân hỏi.

“Vì em không biết trách thế nào”. Nhiên đáp.

“Em muốn mọi chuyện như thế nào?”. Quân hỏi trong đau đớn.

“Hãy bù đắp sai lầm của anh”. Nhiên bình thản.

“Tại sao? Tại sao em lại như vậy? Anh chỉ mong em trách anh, mắng anh, đánh anh mà thôi”. Quân nói như cầu khẩn.

“Không. Em sẽ không làm thế. Em muốn anh sống trong sự cao thượng của em. Em muốn anh mãi mãi không thể quên em”. Nhiên đáp, có vẻ như cô đang thù hận anh.

“Em...Anh xin lỗi”. Quân đau đớn, thì ra Nhiên tổn thương quá lớn, lớn đến độ không còn cảm giác gì. “Em...cho anh cơ hội nhé?”. Quân như cầu khẩn.

“Có lẽ đã không còn. Ngay từ đầu chúng ta đã là một sai lầm, thì nay hãy cứ để sai lầm nối tiếp sai lầm. Vốn không thể nào thay đổi”. Nhiên cố nén mà đáp.

“Vậy...khi nào chúng ta gặp lại?”. Quân cũng cố nén.

“Năm năm sau. Tại Lạc Lối, nếu còn”. Nhiên đáp, đi thẳng vào phòng. Quân chỉ đứng nhìn theo bóng dáng ấy khuất sau cánh cửa. Lặng lẽ hồi lâu rồi ra về. Bên trong, Nhiên khóc nức lên từng tiếng đau lòng.

Năm năm sau...

Trên phố, một người phụ nữ trong bộ đầm đỏ, đeo kính râm đen che nửa khuôn mặt. Đó là Nhiên. Tay cô ấy đang dẫn theo một bé trai, rất dễ thương, đứa trẻ có đôi mắt to nhìn dáo dác khắp mọi nơi. Lạc Lối, ngày xưa ngày nay vẫn còn, tuy nhiên đã sang chủ và thay đổi nội thất.

Trong góc trái, một người đàn ông dáng vẻ lịch lãm của một người thành đạt, vẻ mặt trầm tư. Đó là Quân. Một phụ nữ và đứa bé bước vào, gây nên sự chú ý đột ngột, người đàn ông nhìn thấy cũng giật mình. Dắt đứa trẻ ngồi xuống đối diện Quân, nhẹ nhàng tháo cặp kính đen xuống. Nhiên hiện ra sắc sảo và đẹp hơn xưa.

“Xem ra chúng ta không quên lời nói đó”. Nhiên khẽ cười. Nụ cười đầy hàm ý.

“Xem ra em cũng rất mỹ mãn”. Quân đáp. Ánh mắt đưa nhìn về đứa bé đang nghịch li nước lọc.

“Anh sống thế nào?”. Nhiên hỏi, ánh mắt xẹt qua chút suy tư.

“Rất tốt. Vợ chồng anh hạnh phúc”. Anh nói. Nhiên chột nhói lòng.

“Vậy chúng ta cũng đã không còn gì để vương vấn”. Nói rồi Nhiên đứng lên, tay dẫn đứa trẻ.

Chợt đứa bé giật giật tay mẹ, vẻ mặt ngây ngô hỏi “Mẹ nói đi gặp ba mà. Thế ba đâu rồi?”.

Quân sửng sốt, đứng vội lên nhìn Nhiên cùng đứa trẻ. Nói vậy, chẳng lẽ... Nhiên biết Quân muốn làm gì. Nhiên đưa mắt nhìn Quân, cái nhìn mĩa mai, miệng nở nụ cười khinh rẻ.

Thì ra cái gọi là tình yêu đích thực, khó có đến thế!